

Sygn. akt V Ca 350/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. L., L. L., B. B., M. B. (1), R. B., M. B. (2) oraz D. L.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 19 czerwca 2018 r., sygn. akt II C 4262/17

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy w Warszawie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 350/19

UZASADNIENIE

Biorąc pod uwagę, że Sąd II instancji nie prowadził postępowania dowodowego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna.

Za chybiony należy uznać jedynie zarzut naruszenia art. 778 k.c., w części w jakiej odniesiono się do terminu przedawnienia. Trafnie bowiem Sąd Rejonowy przyjął, że podstawą roszczenia strony powodowej jest umowa przewozu, co implikuje konieczność zastosowania rocznego terminu przedawnienia (art. 778 k.c.), nie jest to zaś termin, który wynikałby z nieprawidłowej realizacji umowy o imprezę turystyczną. W tym zakresie Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 17 marca 2017 r., III CZP 111/16.

Niezależnie od powyższego Sąd I instancji niesłusznie uznał, że w niniejszej sprawie doszło do przedawnienia roszczenia. Analiza akt sprawy wskazuje, iż Sąd Rejonowy zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania zgłoszonego przez powodów błędnie uznając ich roszczenie za przedawnione.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi wówczas, gdy sąd pierwszej instancji nie odniósł się do tego, co było przedmiotem sprawy, bądź gdy zaniechał zbadania materialnej

podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony, niezasadnie uznając, że konieczność taka nie zachodzi ze względu na występowanie materialnoprawnych lub procesowych przesłanek, które unicestwiają zgłoszone roszczenie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, Nr 1, poz. 22 oraz z dnia 13 marca 2014 r., I CZ 10/14 i z dnia 06 sierpnia 2014 r., I CZ 48/14, niepublikowane).

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym brak zbadania merytorycznej podstawy roszczenia na skutek błędnego uznania roszczenia za przedawnione oznacza, że nie rozpoznano istoty sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2002 r., V CKN 857/00).

Sąd Okręgowy oceniając materiał dowodowy zebrany w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji nie podzielił oceny prawnej Sądu Rejonowego, który błędnie uwzględnił zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego.

Zgodnie z art. 117 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 marca 2017 r., w sprawie o sygn. akt III CZP 111/16, wskazał, iż roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, przedawnia się w terminie rocznym na podstawie art. 778 k.c. Stosownie do art. 778 k.c. roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany - od dnia, kiedy miał być wykonany.

Stosownie do zawartej w tym przepisie regulacji prawnej termin przedawnienia rozpoczyna bieg „od dnia wykonania przewozu”, co w realiach niniejszej sprawy oznacza dzień 11 czerwca 2016 r. Termin przedawnienia roszczeń upłynął zatem z dniem 11 czerwca 2017 r. W tym miejscu należy zgodzić się z Sądem Rejonowym, iż pozwy w niniejszej sprawie zostały wywiedzione w dniu 12 czerwca 2017 r., jednak Sąd I instancji nie wziął pod uwagę faktu, iż ostatni dzień do wniesienia pozwu przypadał na niedzielę. Uszło przy tym uwadze Sądu Rejonowego, że mamy do czynienia z terminem przedawnienia, a w przepisach regulujących ten skutek upływu czasu, nie zostały zawarte odrębne reguły dotyczące sposobu obliczania terminów. Musi to zatem oznaczać, że do biegu terminu przedawnienia znajdują zastosowanie ogólne przepisy dotyczące terminu, a więc art. 110-116 k.c.

W kontekście powyższego należy powołać się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2007 r., III CSK 409/06, w którym wskazano, iż do określenia końca terminu przedawnienia roszczenia należy stosować art. 115 k.c., z którego wynika, że w sytuacji, gdy koniec terminu przypada na dzień ustawowo wolny od pracy, termin upływa dnia następnego. Dzień 11 czerwca 2017 r. przypadał w niedzielę, a więc dzień ustawowo wolny od pracy. Oznacza to, że termin upływu przedawnienia roszczenia powodów o odszkodowania za opóźnienie lotu upływał dnia 12 czerwca 2017 r. i w tym dniu zostały wniesione pozwy. Roszczenie nie uległo zatem przedawnieniu, a zarzut naruszenia art. 115 k.c. jest uzasadniony.

W związku z powyższym, z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy, zaskarżony wyrok należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Sąd Rejonowy powinien przeanalizować zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, rozpoznać wnioski dowodowe stron i stosownie do wyników postępowania odnieść się merytorycznie do żądań pozwu.

Mając zatem na uwadze wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.